

Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi - Mk 14, 12-16. 22-26

Toto je moje telo. Toto je moja krv

Všetci si pamätáme komplikované reštaurovanie obrazu Poslednej večere od Leonarda da Vinciho, ktoré trvalo viac ako dvadsať rokov. V priebehu storočí sa na tejto maľbe usadzoval prach, špina, vlhkosť, výpary sviečok, výpary jedla z jedálne bratov. Preto bolo potrebné vykonať očistenie, aby sa opäť vrátila na svetlo scéna namaľovaná Leonardom, lebo pôvodné postavy už takmer nebolo vidieť. Niečo podobné sa pokúsime aj so scénou poslednej večere, kt. pred 2000 rokmi slávil Ježiš v Jeruzaleme.

Toho večera Pán povedal: „*Toto robte na moju pamiatku*“ Bolo to potom, ako rozlámal chlieb a podal všetkým kalich s vínom. Spoločenstvá prvých storočí, ktoré sa riadili týmto Majstrovým príkazom, sa zhromaždili v „*Deň slnka*“, aby jedli „*večeru Pána*“. Toto bola eucharistická slávnosť prvých storočí, neexistovali iné pobožnosti okrem lámania chleba spoločenstvom veriacich. Konali tak na pamiatku toho, čo Pán urobil počas poslednej večere.

Zhromažďovali sa v súkromných domoch, lámali eucharistický chlieb na svojich stoloch - teda v prostredí, ktoré nebolo posvätné. V ich oslavách nebolo nič, čo by pripomínalo pompéznu liturgiu jeruzalemského chrámu. Obrad bol jednoduchý, sviatočný, autentický, dokonca provokatívny, pretože prvotné spoločenstvá dobre poznali význam obradu, ktorý vykonávali; dobre vedeli, čo to znamená vystrieť ruku, vziať a zjesť ten chlieb, vziať ten pohár vína a piť ho spolu s bratmi ... veľmi dobre chápali provokáciu tohto gesta, ktoré urobili.

Počas samotnej poslednej večere apoštoli určite nepochopili Ježišovo gesto v plnosti, ale po Veľkej noci ho pochopili veľmi dobre. Čo sa stalo v priebehu storočí? Začali sme strácať zo zreteľa význam tejto slávnosti lámania chleba a tiež v súvislosti s poslednou večerou vzniklo veľa pobožností k úcte voči Eucharistii. Niektoré sú skutočne veľmi pekné a dôležité, ale sú aj také ktoré sú pochybné. V skutku bolo dôležité, že Druhý vatikánsky koncil, aby objasnil autentický význam toho, čo Ježiš urobil počas poslednej večere, nehovoril viac o eucharistických pobožnostiach, ktoré boli v priebehu storočí veľmi dôležité. Vieme o oddanosti ľudí, aj keď sa už stratilo vedomie pôvodného významu eucharistických slávení, pokračovali práve v slávení pobožností. Nepochybne sú úctyhodné, ale my teraz chceme odkryť pôvodný význam Eucharistie a tým sa odlíšime od pobožností, ktoré ho možno trochu zakrývajú.

Dnešná pasáž evanjelia umiestňuje pred naše oči pôvodný obraz, prvé slávenie Eucharistie, teda obraz očistený od všetkých tých nánosov, ktoré vznikli v našich náboženských tradíciách v priebehu storočí. Pre život Cirkvi je rozhodujúce, aby sme si uvedomili, čo sa stalo počas Veľkej noci v Jeruzaleme, pričom je vždy potrebné sa zmieniť sa o tejto večeri, ak chceme pochopiť, čo robíme, keď slávime eucharistickú hostinu v deň Pána .

V prvý deň sviatkov Nekvasených chlebov, keď zabíjali veľkonočného baránka, učeníci povedali Ježišovi: „Kde ti máme ísť pripraviť veľkonočnú večeru?“ Poslal dvoch zo svojich učeníkov a vravel im: „Chodte do mesta. Tam stretnete človeka, ktorý bude niesť džbán vody. Chodte za ním a pánovi domu, do ktorého vojde, povedzte: ‚Učiteľ odkazuje: Kde je pre mňa miestnosť, v ktorej by som mohol jesť so svojimi učeníkmi veľkonočného baránka?‘

Úryvok sa začína dátumom, bol to „*prvý deň sviatkov Nekvasených chlebov*“ - je Pascha, Veľká noc začiatok týždňa, v ktorom sa Izraeliti zdržiavajú všetkého kvaseného. Aký to malo význam? Je to pozvanie oddeliť sa od minulosti, začať úplne novú etapu. Kvas, ako vieme, bol symbolom starého cesta a Izraeliti majú v tento veľký týždeň odstrániť všetko, čo sa stalo v minulosti. Význam je presne tento: Veľká noc dáva začiatok úplne novej etape života. Naša Eucharistia musí byť zasadená do tohto veľkonočného kontextu.

„Raši“, ktorý je najslávnejším stredovekým komentátorom Biblie, napísal, že Tóra by sa nemala začínať knihou Genezis, ale 12 kapitolou Exodu. Prečo? Pretože 12 kapitola Exodu nám hovorí o pôvode ľudu Izraela. Hovorí: „*Izrael začal existovať ako národ od Veľkej noci prechodu, od oslobodenia z Egypta, tam sa začal čas slobody Izraela ako národa*“. Izraeliti každý rok preto oslavujú túto spomienku na začiatok svojej existencie ako národa. Aj my kresťania si tiež pripomíname našu Veľkú noc, rozhodujúcu udalosť našich dejín, je tu referenčný bod spoločenstva učeníkov a v Eucharistii slávime svoj pôvod, svoje narodenie, pretože ako kresťania sme sa narodili na Veľkú noc.

Teda tak ako si Izraeliti pripomínali začiatok svojich dejín oslobodením z Egypta, tak si aj my pripomíname pri eucharistickej slávnosti začiatok našich dejín ako Kristovi učeníci - Veľkou nocou. „*Dňom nekvasených chlebov*“ teda začína nová etapa života, ktorá má pre Izraelčanov krásny význam. Ešte aj dnes, počas noci ktorá predchádza samotnej Veľkej noci tj. „Pesach“ musí každá rodina poprezeráť so sviečkami v rukách všetky kúty svojho domu, pričom sa hľadajú aj tie najmenšie odrobinky kvaseného cesta, lebo všetky musia byť hodené do ohňa. „Kniha Talmud“, ktorá je posvätná pre Židov, hovorí, že kvas nie je len materiálny kvas, ale pre izraelský ľud to znamená všetko to, čo je zlé, všetko to otroctvo. Čo sa tým myslí? Kniha Talmudu to tiež špecifikuje. Hovorí sa v nej, že je potrebné poslať preč zlé impulzy, ktoré prebývajú v človeku, ako je arogancia, pýcha, hrubosť, vulgárnosť, tvrdosť srdca, tvrdosť tváre, lož ... to všetko predstavuje kvas, ktorý treba vymietnuť preč, pretože na Veľkú noc každý Izraelita oslavuje začiatok úplne nového sveta, ktorý je svetom slobody. Kto žije v otroctve uvedených vášní, ten ale nie je slobodný. Hľa rovnaký význam, má Veľká noc aj pre kresťana.

Pavol v „*liste Korintánom*“ - ktorý napísal možno presne na Veľkú noc - v piatej kapitole hovorí: „*Odstráňte zo seba starý kvas, aby ste boli novým cestom, pretože ako kresťania ste nekvasení, ste čistí.*“ Úryvok, ktorý sme počuli, nám hovorí o príprave tej večere, ktorej chceme dobre porozumieť. Aj naše oslavy musia byť pripravené nielen navonok, ale predovšetkým tak, aby mohol byť dobre prijatý význam toho, čo budeme robiť. Aby to nebolo len gesto pokrytca, alebo gesto bez zmyslu, teda len nejaký obrad, ktorý potom nemá žiadny vplyv na život ... nie! Musí to byť dobre pripravený obrad.

Ježiš taktiež veľmi túžil sláviť túto večeru. Chcel ju dobre pripraviť. Bol skutočne veľmi opatrný, aby nebol vydaný do rúk tých, ktorí ho chceli usmrtiť, pred tým ako by bol býval spoločne s apoštolmi slávil túto večeru. Bolo pre neho príliš dôležité, aby slávil práve túto večeru so svojimi učeníkmi. Uvedomil si, že Judáš plánuje uskutočnenie svojho plánu, pretože Judáš sa nikdy nenechal získať pre nový svet, obrátiť na nového človeka. Zostal zviazaný svojimi starými koncepciami a snami. Judáš sa nenechal obrátiť a preto videl v Ježišovi nebezpečnú osobu, ktorú bolo treba zastaviť. Myslel si že Ježiš je arogantný. Nebolo to pre peniaze, takáto interpretácia prišla neskôr, o to Judáš nemal záujem - ... Judáš sa obával Ježiša, ktorý menil všetky tie zvyky a koncepty, ktoré boli náboženskými koncepciami jeho ľudu. Preto sa rozhodol vydať ho moci - nikdy sa v evanjeliu nehovorí, že Judáš zradil Ježiša, vždy sa hovorí, že ho vydal.

Čo Ježiš povedal dvom učeníkom Jánovi a Petrovi? Majú ísť pripraviť miestnosť, kde budú sláviť poslednú večeru. Je to symbol prípravy, ktorú si vyžaduje aj naša eucharistická slávnosť. Aké znamenie im dáva, aby spoznali dom, kde majú ísť vykonať prípravy? Ježiš hovorí: "*Stretnete muža, ktorý bude niesť džbán s vodou*". Voda v Jeruzaleme bola vždy čerpaná z jediného zdroja: „z rybníka Siloe“; archeológovia objavili schodisko, ktoré zostupovalo z hory Sion až k Siloe. Títo dvaja učeníci museli počkať na tohto muža, ktorý vyšiel od rybníka Siloe s džbánom vody na hlave práve pri tomto schodisku. Ako ho spoznali? Je to jednoduché: muži nenesli džbány s vodou. Muži nosili vodu v koži, takže ho bolo dobre spoznať. Džbány nosili ženy, bola to teda pokorujúca služba. To je pre nás dôležitá správa, pretože charakteristickým znakom tých, ktorí nás privedú k autentickému eucharistickému slávnosti a ktorí nás oboznámia so skutočným významom eucharistie, je ten, kto vie byť služobníkom, ten kto viem bez pocitu poníženia preberať aj prácu ženy, ten, kto si vyberie posledné miesto, ten, kto sa necíti ponížený pred tými, ktorí ho potrebujú. Takýto sa dostanete až k autentickému významu Eucharistie. Počujme teraz, čo robia títo dvaja učeníci, ktorí musia pripraviť veľkonočnú večeru.

„On vám ukáže veľkú hornú sieň, prestretú a pripravenú. Tam nám prichystajte.“ Učeníci odišli a keď prišli do mesta, všetko našli tak, ako im povedal. A pripravili veľkonočného baránka.

Učeníci išli a vošli do mesta, našli všetko tak, ako im Ježiš povedal a pripravili slávenie Veľkej noci. Evanjelista veľmi rád zdôrazňuje detaily miestnosti, kde učeníci pripravili slávenie Pánovej večere.

Prvá vlastnosť: nachádza sa na poschodí. Prví kresťania, spoločenstvo vedené Jakubom, pokračovalo v slávení Eucharistie v Pánov deň v tejto miestnosti na poschodí. Archeológovia odkryli vtedajšiu synagógu, kde si Židia pamätajú Dávidov hrob; nebol to Dávidov hrob, ale bola to starodávna synagóga, ktorú používali aj prví kresťania. V tejto synagóge slávil „liturgiu slova“, potom na hornom poschodí slávil eucharistickú hostinu. Ako to, že si evanjelista všimne, že bol na hornom poschodí? Ako historický fakt to pre nás nie je veľmi zaujímavé, ale ak sa pripomína tento detail, znamená to, že evanjelista chce aj nám odovzdať dôležitú správu - pre naše eucharistické slávenia. Určite, aj v prvotnej cirkvi slávil eucharistiu na vyšších poschodiach; napríklad v Troade, Pavol slávil Eucharistiu na hornom poschodí a Euticus tam vypadol z okna. Ale hmotná stránka nás až tak nezaujíma. Zaujíma nás posolstvo, ktoré chcel evanjelista dať našim dnešným oslavám, ktoré sa musia sláviť na vyššom poschodí, nie na prízemí.

Učeníci, ak chcú sláviť skutočnú eucharistiu, musia vystúpiť vyššie ako sú ľudia, ktorí vedú život vedený prízemnou logikou. Na slávenie skutočnej eucharistie sa musí vystúpiť nad kritériá, hodnôt, ktoré nasledujú všetci. Kresťan nikoho neodsudzuje, neznevažuje, ale musí vedieť, že v miestnosti na poschodí sa uvažuje nielenže „tak trochu iným spôsobom“, alebo „tak trochu inak“. Tam sa uvažuje doslova opačne, pokiaľ ide o stupnicu hodnôt, ktorá je na dolnom poschodí. Tá stupnica hodnôt, ktorá je na prízemí je na hornom poschodí obrátená hore nohami! Napríklad na prízemí je ten, kto slúži iným chudákovi. Jednoducho je tým, kto sa musí skláňať pred tými, čo majú moc dávať mu príkazy. Teda takýto sa v očiach ľudí s prízemnou logikou nepočíta za nič ... Na hornom poschodí je táto osoba dôležitá, hodná cti. Na prízemí vládovia, násilníci, tí, ktorí môžu zvýšiť hlas a umlčať všetkých, sú ľudia úspešní. Lenže na poschodí sú to tí, čo zlyhali. Aby bola Eucharistia skutočná, musí byť slávená ľuďmi, ktorí sa obrátili, ktorí zmenili, či prevrátili stupnicu hodnôt, podľa ktorých žijú svoj život.

Druhá vlastnosť: miestnosť je veľká. Opäť – nejedná sa len o materiálny aspekt. Znamená to, že skutočnú Eucharistiu slávi cirkev, ktorá má veľké srdce, cirkev ako miesto prijatia. Pripomeňme si podobenstvo o hostine v Lukášovom evanjeliu, keď je sluha, bol tri krát vyslaný, len preto aby zaplnil sálu. Napokon keď je vyslaný, tak Pán mu hovorí: "*Chod' do ulíc a prinúť všetkých, aby vstúpili, kým nebude sála plná*". Hľa to je veľká miestnosť! Cirkev je miestom otvoreným aj pre tých, ktorí mali rozpustený život a boli nájdení niekde na križovatkách ulíc, pričom teraz sú roztrhaní, špinaví, sú v tejto miestnosti vítaní a nie sú bratmi súdení, ale milovaní. Spoločenstvo sa nehanbí za bratov, ktorí viedli menej príkladný život, v tejto miestnosti nie je nikto súdený, na hornom poschodí sa neklebetí, chyby sa nevyčítajú. Tí, ktorí chcú vojsť do tejto miestnosti, sú vítaní. Stačí, ak pochopia, že teraz, keď

s pozvaním dostali aj nový odev, aby pristúpili k eucharistickej hostine a chránili zverené dary. Pre našu dnešnú cirkev je to posolstvo otvoreného srdca, a to aj preto, že všetci vstupujeme do tejto miestnosti všetci vstupujeme ako slabí, krehkí, ale vieme, kam chce tá eucharistická hostina viesť.

Tretia vlastnosť miestnosti: sú v nej lehátka. Je zariadená na sviatok Veľkej noci, na oslavu slobody, víťazstvo života; Veľká noc je totiž sviatkom slobody! Ako slávil veľkonočné jedlo Židia? Nie tak, že by sedeli na stoličkách, ale ležali; prispôbili sa totiž zvyku Grékov a Rimanov, ktorí sa inšpirovali od Peržanov. Na oslavu víťazstva, slobody, keď jedli, tak ležali. Nebola to príjemná poloha, pretože si ľahli na koberčeky na jeden bok. Potom si položili ľavý lakeť na vankúš a pravou rukou si brali jedlo zo stola, ktorý bol umiestnený v strede. Bola to nepríjemná poloha, ale naznačovala to, že človek sa nikoho nebojí, že je na slobode. Židia si tento zvyk osvojili a preto na Veľkú noc slávil večeru na lehátkach. Musia to byť slobodní ľudia, museli nechať svoje otroctvo dole na prízemí, inak nemá zmysel zúčastňovať sa na tejto hostine. Ak sú stále otrokmi pripútanosti k tovaru, ak sa hlava a stále točí okolo hromadenia majetku, tak nie sú pripravení na slobodu, ale sú stále otrokmi! Ak stále konajú z vlastného záujmu, zo svojho sebecka ... sú stále otrokmi; ak majú v srdci zášť, ... nie sú slobodní; ak sú tiež otrokmi výčitiek svedomia, ktoré sú motivované pýchou, pretože máš vysoký obraz o sebe samom a tento bol narušený ... nie je to správne! Si krehký, prijmi svoju slabosť, pretože Kristus ťa miluje takého, aký si! Ak si otrokom výčitiek, nie si slobodný sláviť Eucharistiu; Ak si otrokom emočného vydierania, nie si na slobode. Ešte horšie je, ak si stále otrokom falošného obrazu prísneho Boha ktorý striehne na chyby, ako sa potom dá osláviť sviatok nezištnej lásky? Alebo ak si otrokom vlastných rozmarov a nerestí, zlovykov, ktoré ťa neurobia krásnym, tak potom nie si pripravený sláviť túto hostinu. Je pravda, že všetci vstupujeme do tejto miestnosti s vedomím, že nie sme úplne slobodní, ale musíme si uvedomiť, že táto slávnosť nás chce priviesť k slobode od všetkého toho, čo nám bráni byť skutočnými ľuďmi ako Kristus. Teraz si vypočujme, čo sa stalo počas tej večere:

Keď jedli, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a dával im, hovoriac: „Vezmite, toto je moje telo!“ Potom vzal kalich, vzdával vdaky, dal im ho a všetci z neho pili. A povedal im: „Toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých. Veru, hovorím vám: Už nebudem piť z plodu viniča až do dňa, keď ho budem piť nový v Božom kráľovstve.“ Potom zaspievali chválospev a vyšli na Olivovú horu.

Pokúsme sa teraz dobre pochopiť, čo sa stalo počas tejto večere. Ježiš vie, že zomrie. Je si vedomý toho, že jeho život sa končí. Skúsme si položiť otázku: „Na čom mu v tej chvíli najviac záleží?“ Aby si učeníci kľakli, a aby si ho uctili? Nie! Vo svojom srdci má niečo iné. Chce, aby nový svet, ktorý on začal, aby jeho smrťou neskončil. Chce, aby sa jeho učeníci zaviazali, že sa budú snažiť vytrvať v novom živote do ktorého nás uviedol. On nie je ako šelma, ktorá sa snaží vládnuť nad ostatnými, ale je človekom slúžiacim, je baránkom. Chce, aby sa zrodil **svet ľudí**, ktorí sú skutoční, **ktorí sú baránkami, nie šelmami**. Pred svojimi učeníkmi chce umiestniť znamenie, ktoré by naznačovalo tento projekt nového človeka, ktorý on svojím životom urobil. Aké znamenie si zvolí?

Počas večere si v určitom okamihu **vezme trochu chleba**. Natiahne ruku a vezme z chleba, ktorý bol na stole. Aké je to za znamenie, ktoré si vybral? Chlieb označuje všetko, čo je potrebné pre život. V semitskej koncepcii je to základná potravina a symbol všetkých ostatných jedál. Ješť chlieb znamená jesť vo všeobecnosti. Ale ako býva človek hladný? Človek nemá hlad len vtedy keď má prázdny žalúdok. Existuje veľa podôb hladu, ktoré musí vedieť utíšiť. Má hlad po láske, alebo po zdraví, hlad po vedomostiach, má túžbu byť prijatý, má hlad po tom, aby mu bolo odpustené, hladuje po spravodlivosti, hladuje aj po pohladení ... všetky tieto potreby musia byť uspokojené, aby život bol skutočne ľudským. A čo robí Ježiš? Potom ako zobral z chleba vysloví požehnanie! Keď hovoríme že Ježiš zobral chlieb, pamätajme preto na zmysel všetkého, čo človek potrebuje pre skutočný život... toto je pokrm pre úplný život.

Potom **hovorí o víne**, pretože človek nepotrebuje len to, čo je materiálne, čo živí jeho život, ale potrebuje aj radosť. Víno je symbolom radosti, slávnosti, sviatku, oddychu. Aj to je potrebné pre úplný a úplný ľudský život.

Vyslovuje požehnanie. Požehnať znamená uznať, že všetko čo je na stole, všetko, čo vyživuje náš život, pochádza od Pána, je darom jeho dobroty, jeho nezištnosti. Uznávame, že nie sme pánmi týchto pokrmov života. Už sme ich spomenuli – nejedná sa len o potrebu chleba, ktorý plní žalúdok, ale aj všetky tie pokrmy, ktoré nám umožňujú žiť plne ľudský život. Tieto pokrmy nie sú naše výrobky. Sú to Božie dary. Je to nová interpretácia pozemských dobrodení, ktoré už nemôžu byť predmetom vlastníctva a obchodu, ale sú darmi lásky Boha Stvoriteľa. Teda sú darmi, nie sú naše, ale patria Bohu.

Na prízemí si človek myslí, že to nie sú dary od Boha, ale že je to pokrm, ktorý sa človeku podarilo uchmatnúť a s ktorým potom začne sýtiť, alebo obchodovať ... to je koncept ako sa pokrm vníma na prízemí. Každý, kto vystúpi do evanjeliového chápania tj. vystúpi na vyššiu úroveň, považuje všetky dobrodenia nie ako svoje vlastné vlastníctvo, ale za dary nezištnej Božej lásky, za dary, ktoré je potrebné dať ďalej. Sme stvorení dobre, sme stvorení na to, aby sme budovali lásku – nie aby sme boli sebestační, alebo aby sme uspokoili svoj vlastný hlad. Tak by sa totiž láska medzi nami nikdy nenarodila. Namiesto toho, my sme obdarení Božími darmi, ktoré môžeme sprostredkovať aj pre iných. Pri tejto výmene darov sa realizuje ľudstvo, ktoré Boh chcel od začiatku stvorenia – totiž, že Božie deti, sa navzájom milujú a vymieňajú si lásku a táto láska je ich životom, ktorý On dal ľuďom.

Čo sú chlieb a víno? Tieto znaky, ktoré si Ježiš vybral, aby predstavil celú svoju históriu. Sú to predovšetkým plody zeme! Vidíme, že v chlebe a víne sú zhmotnené **prvky zeme** – minerály, bielkoviny, cukry, ale aj **prvky neba** - dážď, vietor, svetlo, teplo, lúče slnka. Ale do výroby chleba nevstupuje iba toto. Na poli totiž chlieb nerastie. Na poli rastie pšenica. Rovnako víno nerastie priamo na viniči – tam rastie iba hrozno. Čo teda ešte vstupuje do chleba a vína okrem toho, čo nám dáva príroda ? Do prípravy chleba vstupuje aj **práca človeka**. Ježiš si nevybral surové produkty zo stromov. Ako znak celého svojho života si zvolil dary, do ktorých vstupuje aj ľudská práca. Do prípravy chleba vstupuje úsilie ľudí, ich odhodlanie transformovať stvorenie a urobiť ho použiteľným pre život človeka. Skúsme sa zamyslieť ... večer okolo stola, kde bol položený chlieb, čo videli učeníci v tom chlebe?

Skúsme si predstaviť rodinu z Nazareta, ako bola aj rodina Ježiša: Otec a staršie deti, ktoré sedia okolo stola - v tom chlebe videli svoju námahu práce, svoj pot, keď orali, siali, žali ... matka videla svoju únavu, pretože mlela zrno, miesila múku, piekla v peci ... Aj malé dieťa videlo svoju prácu v tom chlebe, pretože ono bolo poslané k prameňu, aby prinieslo vodu. Tam v Nazarete, bola fontánka s vodou asi 900 metrov od Ježišovho domu. Takže aj dieťa v tom chlebe videlo svoju vlastnú prácu. Každý dal do toho jedla to čo mohol a preto to bola radosť pre všetkých. V rodine človek neplatí za prácu, ktorú človek robí na základe svojich schopností a síl. Dáva všetko do toho pokrmu, aby sa každý mohol živiť a radovať. Požehnanie uznáva, že všetko je dar od Boha, je chválospev na Božiu nezištnosť. Je to dar nezištného života. Pohan kupuje, predáva, myslí si že on je vlastníkom ... takýto je na spodnom poschodí. Hore na poschodí, je Kristov učeník. On vie, že nie je pánom, že je iba správcom statkov, ktoré Stvoriteľ vložil do svojej ruky, aby vytvoril lásku. Čo potom Ježiš urobil počas tejto večere?

Lámal ten chlieb! Aby sa dal zdieľať, musí sa chlieb lámať. Prvým významom eucharistického spoločenstva je práve vedomie toho, že sme hosťami Boha – nie rivali okolo jednej porcie z ktorej si musíme uchmatnúť nezaujímajúc sa o potreby druhých. Toto nie je predstava tých, ktorí sa prispôbili Božiemu plánu. Ježiš chlieb láma a dával! Logickým následkom je dávanie - darovanie ... každý prijatý dar musí byť predsa niekým darovaný. Ježiš hovorí: „*Vezmite, jedzte, toto je moje telo*“. Čo znamená tento výraz? Telo pre Semitu nenaznačuje svaly, neznamená kosti, krv, nie! Telo je celý človek - osoba, ktorá sa počas svojho životného príbehu prejavila. Uvediem Vám príklad: keď som pozoroval svojho otca v jeho 75 rokoch života, bol to človek, ktorý pracoval a predtým v živote aj trpel - bol totiž aj v koncentračnom tábore. Keď som pozeral na jeho osobu, videl som celú jeho históriu, celý život, ktorý strávil, dokonca aj nespravodlivosť utrpel, službu bratom, ktorým sa dal ... hľa toto bolo telo, celý človek s celou svojou históriou. Keď Ježiš hovorí „*toto je moje telo*“, predstavuje celú svoju históriu prítomnú v tomto znamení. – „*Ja som sa stal chlebom, toto je moje telo*“ - znamená, že som to ja!

Poznamenávame, že to nie je chlieb, ktorý sa stáva Ježišom; v minulosti sa myslelo, že pri konsekrácii Ježiš zostúpi z neba nechá sa vstúpiť do chleba ... Opačne - je to Ježiš, ktorý predstavuje celý svoj príbeh a hovorí: „*Chceš vedieť, kto som? Chlieb! Celý môj život sa mal stať pokrmom života, pokrmom radosti pre bratov; toto som ja, zoberte a jedzte*“.

Zoberte – je to prvý príkaz, ktorý Ježiš dáva. Zobrať, to je vedomé gesto tých, kto prijíma tento návrh, ktorý ti dáva. Čo to znamená jesť? Znamená to asimilácia. Keď vezmeme tento chlieb, zjeme ho, vykonáme gesto, ktoré znamená: „*Chcem asimilovať tento príbeh tvojho života, ktorý som dostal*“. Toto je jediný význam Eucharistie a je potrebné ho jasne zdôrazniť.

Pripomeňme si, že tento význam bol často veľmi zahalený rôznymi pobožnosťami. Musíme ho preto vrátiť späť k jeho provokatívnemu významu, brať a jesť, že chlieb znamená dať odpoveď na návrh života, ktorý ti Ježiš dáva: „*Chceš spojiť svoj život s mojím darovaným životom?*“ Vezmite a jedzte. Urob toto znamenie a postaraj sa, aby bol skutočným znamením, nie iba obrad, pre ktorý si možno stratili zmysel“. Je zaujímavé, že pápež Pavol VI. Povedal: „*Keď idete prijímať ten chlieb, povedzte: Blahoslavení tí, čo sú pozvaní na svadobnú hostinu baránka.*“ Jesť tento chlieb je ponuka lásky: „*Chceš spojiť svoj život s tým mojím?*“. Hľa tu je význam eucharistického gesta, ku ktorému pristupujeme v deň Pánov, aby sme zobrali tento chlieb a pochopili, že to znamená asimilovať jeho život, jeho telo tak, aby sa potom stalo našim telom. Ktokoľvek nás potom uvidí po slávení eucharistie, mal by vidieť Kristov život daný prostredníctvom nášho života, pretože sme spojili náš život s jeho.

A potom zobral kalich. Vieme, aký má význam krv, pre Izraelčana je krv život. Ježiš nás pozýva, aby sme sa napili z toho pohára, aby sme sa napili z jeho života, prijali sme jeho život v nás, aby sa jeho Duch, ktorým oživil celé zástupy a ktorý ho prinútil dať všetko do poslednej chvíle, stal vítaným v nás jeho života, jeho projektu lásky.

„**A všetci pili**“ Nikto nie je vylúčený, všetci prijali jeho návrh.

Na záver by som chcel položiť otázku, ktorá sa často kladie aj mne: „*Prečo nestačí sláviť Eucharistiu raz za život? Prečo každý týždeň v Pánov deň slávime toto gesto?*“ Niekoľko možno povie: „*Je to strata času, chodiť každý týždeň na omšu. Skúsme sa radšej snažiť, aby sme nakrmili hladných, napojili smädných, obliekli nahých; slávenie Eucharistie nerobí nič z toho, je to zbytočné gesto, strata času!*“

Na takúto otázku by som dal dve odpovede: Prvá - zásadná: ideme na eucharistickú slávnosť, v prvom rade preto, aby sme si uvedomili, že sme slobodne milovaní ľuďa, aby sme vstúpili do tejto logiky Božej bezpodmienečnej a slobodnej lásky Boha, aby sme sa cítili milovaní takí, akí sme, aj keď sme krehkí, hriešni. Aby sme vedeli, že sme milovaní aj že sme naplnení nezištnými darmi, ktoré môžeme dávať bratom slobodne a radostne. Teda hľa, ak je to strata času uvedomiť si túto lásku, potom sú tiež stratou času všetky chvíle, ktoré manželia trávia spoločne, aby si vyladili svoje životné voľby a tešili sa zo svojej vzájomnej lásky. Je to čas, keď sa radujeme z vedomia, že Boh nás miluje! Druhý dôvod uvediem na príklade: Keď ideme k moru, strácame čas, líhame si tam na slnko a nič nerobíme, ale sme presvedčení, že to nie je strata času, pretože práve vtedy sa opaľujeme, stávame sa krajšími, silnejšími, uvoľnenejšími, potom sme následne počas zimy menej chorí. Teda nestrácame čas - nechali sme sa osvetľovať slnkom! Ísť na eucharistickú slávnosť znamená vziať si kúru na krásu, kúru na posilnenie imunity. Znamená postaviť sa pred slnko, ktorým je Kristus. Ak toto slnko nevidíme ani len raz za týždeň, zmeníme sa na škaredých. Rýchlo stratíme farbu z tej lásky, ktorá je nezištná. Každú nedeľu preto stojíme pred jeho Slovom a jeho osobou. On dal život za nás a my prijímame jeho bezpodmienečnú lásku a nejaký čas aj zostávame pod týmito lúčmi jeho svedectva lásky. Táto liečba spôsobí, že veľa škaredých rán spôsobených našim sebeckom, našou chamtivosťou, našou pýchou zmizne a urobí nás pripravenejšími, pripravenejšími, schopnejšími milovať.

Zdroj: Fernando Armellini - SS Corpo e Sangue di Cristo

<https://www.youtube.com/watch?v=N37K9wQ6cD8>

Preklad: ThLic. Marek Iskra Archiv: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>